

Arrest

nr. 341 806 van 24 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Angolese nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2024 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 augustus 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 20 januari 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 1 februari 2019 om internationale bescherming.

1.1.1. Op 20 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde Minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Bij arrest met nr. 233 558 van 3 maart 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.1.2. Op 24 januari 2020 wordt het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 8 juni 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 263 101 van 28 oktober 2021 weigert de Raad verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 november 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 21 april 2023 om internationale bescherming. Op 12 maart 2024 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 310 245 van 18 juli 2024 weigert de Raad verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus.

1.3. Op 23 juli 2021 dienen verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 19 augustus 2021 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nr. 265 601 van 16 december 2021 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.4. Op 21 april 2022 dienen verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4.1. Op 23 maart 2023 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nr. 291 322 van 30 juni 2023 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.4.2. Op 14 augustus 2024 wordt de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 26 september 2024 aan verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.04.2022 werd ingediend en op data van 13.11.2023 en 08.03.2024 werd geactualiseerd door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 05.11.2021 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiare bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. We merken op dat betrokkenen op 01.02.2019 een asielaanvraag indienden. Op 22.08.2019 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien Portugal bevoegd was voor het behandelen van de asielaanvraag. Betrokkenen waren immers via Portugal naar België gereisd. Betrokkenen dienden het grondgebied van het Rijk te verlaten en dienden zich aan te bieden bij de bevoegde autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk. Ze verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen kozen er zelf voor niet naar Portugal te gaan maar om op dat moment illegaal in België te blijven. Doordat het overnameakkoord in het kader van de Dublinverordening verlopen was, werd het asieldossier op 24.01.2020 overgemaakt aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het CGVS nam op 09.06.2021 een negatieve beslissing en op 05.11.2021 werd deze beslissing bevestigd door de RVV. Op 21.04.2023 diende dhr. D. M. (...) in eigen naam een asielaanvraag in. Deze werd afgesloten op 23.07.2024 met een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiare bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk twee jaar en negen maanden, Dublinprocedure meegerekend voor hun gezamenlijke procedure en één jaar en drie maanden voor de procedure van de zoon – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor vervolging indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedures naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen banden meer zouden hebben met Angola. Betrokkenen kwamen echter pas op 20.01.2019 naar België. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 55 jaar (voor mevrouw) en ruim veertien jaar (voor E. (...)) in Angola en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkenen beroepen zich op de scholing van E. (...). Ter staving hiervan leggen betrokkenen één rapport voor van OKAN voor het schooljaar 2019-2020 en schoolattest voor schooljaar 2023-2024. Echter, we stellen vast dat E. (...) reeds meerderjarig is en dus niet langer leerplichtig, dit al sinds 01.09.2022. Het feit dat betrokkene hier school gelopen heeft, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Bovendien was betrokkene er steeds van op de hoogte dat zijn scholing plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Volledigheidshalve merken we op dat uit het voorgelegde attest blijkt dat hij afgelopen schooljaar het laatste jaar van het secundair onderwijs volgde en dus normaliter zijn secundair onderwijs heeft afgerond. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM waarbij ze verwijzen naar het feit dat de asielprocedure van hun meerderjarige dochter/zus M. P. (...) nog lopende is en een terugkeer aldus een scheiding van haar zou inhouden. Zij zouden het centrum van hun belangen in België gevestigd hebben. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen inderdaad familieleden hebben op het Belgische grondgebied, met name hun twee meerderjarige dochters/zussen waarmee zij samenwonen. Echter, we stellen vast dat de oudste dochter/zus niet over enig verblijfsrecht beschikt en er dus voor kan kiezen om samen met haar moeder en broer terug te keren naar Angola. De andere dochter beschikt evenmin over enig verblijfsrecht daar haar asielprocedure negatief werd afgesloten op 31.10.2023. De bestaande gezinseenheid kan aldus behouden blijven daar geen enkel gezinslid in België over verblijfsrecht beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden slechts een schoolrapport en een schoolattest van E. (...) voorleggen evenals ene fiscale fiche. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan

België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Angola uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op de medische elementen in hoofde van mevrouw. Ter staving hiervan leggen zij volgende stukken voor: een medisch attest dd. 13.07.2021, een raadplegingsverslag dd. 18.06.2021, resultaten van medisch onderzoek dd. 08.09.2021 en 13.09.2021, een medisch attest dd. 01.02.2022, een definitief verslag inzake een operatieprotocol dd. 10.11.2021, een radiologisch protocol dd. 23.05.2021, een kinesitherapievoorschrift dd. 10.11.2021, een consultatieverslag orthopedie dd. 02.06.2021 en een handgeschreven verslag van dr. N. (...) zonder datum. Echter, uit geen enkele van deze stukken blijkt dat betrokkene niet in staat is om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Uit het medisch attest dd. 13.07.2021 blijkt wel dat zij nood heeft aan hulp van derden, maar zij wordt vergezeld door haar meerderjarige zoon en haar meerderjarige dochters. Dit attest stipuleert duidelijk dat zij fysieke en medisch in staat is om te reizen. Tenslotte wijzen we erop dat de laatste onderzoeken en raadplegingsverslagen dateren van het najaar van 2021 en dat betrokkene geen recente stukken voorlegt. Het meest recente stuk is het medisch verslag dd. 01.02.2022 van dr. J. (...) waarin verwijzen wordt naar het medisch probleem waarvoor zij een artroscopie onderging op 10.11.2021. Dit element verhindert een tijdelijke terugkeer naar Angola dan ook niet. Uit het medisch advies (zie bijgevoegde gesloten omslag) blijkt dat betrokkene vanuit medisch oogpunt wel in staat is om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om daar de aanvraag via de geëigende procedure in te dienen. Uit het antwoord van de Arts-Adviseur blijkt dat er op basis van de voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De ingeroepen medische elementen kunnen dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich nadrukkelijk op hun elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat hun banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2019 in België zouden verblijven, dat zij dus al meer drie jaar verblijf zouden hebben, dat zij zich perfect geïntegreerd zouden hebben zowel op schools vlak als op arbeidsvlak en dat zij Nederlands en Frans geleerd zouden hebben en dat mijnheer een fiscale fiche 281.10 van het jaar 2023 voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 21.04.2022 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes

maanden valt, volgend op de afloop dd 05.11.2021 van hun asielprocedure werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980 (...))

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. Door de verzoekende partij werd in de aanvraag tot machtiging van verblijf gewezen op de medische situatie van mevrouw D. P. (...) als buitengewone omstandigheid. Door de verzoekende partij werden verschillende medische attesten toegevoegd aan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet die werd ingediend op 21 april 2022. Dit betroffen toen duidelijk actuele medische attesten, daterende van 2021 en 2022.

In antwoord hierop, stelt de gemachtigde dat de medische problematiek van mevrouw D. P. (...) een “tijdelijke” terugkeer naar Angola echter niet zou verhinderen. Zij zou volgens de gemachtigde in staat zijn om “tijdelijk” terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen via de “geëigende procedure”. De gemachtigde erkent derhalve dit element niet als een buitengewone omstandigheid. Hiervoor baseert de gemachtigde zich op een “medisch advies”, waarbij wordt verwezen naar een “gesloten omslag” die zou zijn bijgevoegd. Dit is echter niet het geval. De verzoekende partij verkreeg geen “gesloten omslag” waarin dit medisch advies zou terug te vinden zijn. Evenmin is de verzoekende partij bekend met dit “medisch advies”.

De verzoekende partij is hierdoor niet gekend met de inhoud van dit advies, de auteur hiervan en wanneer dit zou zijn opgesteld, terwijl dit een determinerend element uitmaakt voor de gemachtigde om de aangehaalde medische problematiek van mevrouw D. P. (...) niet te weerhouden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt hierom de formele motiveringsverplichting.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de vereiste beoordeling, waarbij in het licht van artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet een concrete beoordeling werd gemaakt van de gezondheidstoestand van verzoeker, alsnog zou zijn gemaakt door de verwerende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsmaatregel en dit zou blijken uit het administratief dossier, zoals uit een “medisch advies” dat zich zou bevinden in het administratief dossier van verzoekster.

Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande “de rol van het administratief dossier” dat “sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat “bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut).”

Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing – indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld –, “[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *idem*, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636).

Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: “deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen”, RvS 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend – bijvoorbeeld via een later proceduristuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt –, kan de miskennis van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoeker immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjilida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehouden doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep. Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen.

In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én kent hij ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd.

Verzoeker werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn persoonlijke situatie in het geval van een terugkeer naar Iran werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 en 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3. Door de verzoekende partij werd in de aanvraag tot machtiging van verblijf hun langdurig verblijf in België benadrukt, nadat zij Angola dienden te verlaten.

De verzoekende partij benadrukte eveneens de bijzonder lange periode dat zij afwezig zijn gebleven uit hun land van herkomst (Angola), waardoor zij de binding met hun land van herkomst hebben verloren.

Het bijzonder langdurig verblijf in België en de breuk met hun land van herkomst (Angola) vormen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zoals door de verzoekende partij werd aangehaald in zijn aanvraag.

Het is kennelijk onredelijk dat de gemachtigde stelt dat, gelet op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, het als “erg onwaarschijnlijk” wordt beschouwd in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij geen binding meer heeft met hun land van herkomst omdat mevrouw D. P. (...) “ruim 55 jaar” en de heer D. M. E. (...) “ruim 14 jaar” in Angola hebben verbleven waardoor volgens de gemachtigde “hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden (...) bijgevolg geenszins vergeleken [kunnen] worden met hun relaties in het land van herkomst”. Er werd kennelijk geen, dan wel onvoldoende, rekening gehouden met de lange periode die verstreken is sinds beide verzoekers Angola verlieten en het verlies van de binding met hun land van herkomst omwille hiervan.

Hun verblijf in België staat op de voorgrond net als de binding die de verzoekende partij heeft opgebouwd alhier, niet het verleden dat zij hebben gekend in Angola.

De gemachtigde heeft hier geen tot amper oog voor in de bestreden beslissing door enkel zeer abstract te vermelden in de bestreden beslissing dat verzoekster “ruim 30 jaar in Angola” verbleef “waardoor volgens de gemachtigde “haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden (...) bijgevolg geenszins vergeleken [kunnen] worden met haar relaties in het land van herkomst”. De gemachtigde miskent hierdoor de aangehaalde elementen door de verzoekende partij in de bestreden beslissing. Er bovendien geen oog voor de binding die de verzoekende partij heeft opgebouwd met België, hetgeen blijkt uit de verschillende documenten die zij hebben voorgebracht bij hun aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Deze verschillende documenten worden niet op een redelijke en zorgvuldige manier betrokken in de gemaakte beoordeling.

De gemachtigde miskent dan ook deze (gekende) gegevens, hetgeen getuigt van een onzorgvuldig en onredelijk oordeel.

Het is daarom kennelijk onredelijk om, gelet op bovenvermelde elementen, te veronderstellen dat de verzoekende partij, na hun vertrek uit Angola meer dan vier jaar geleden en hun verblijf in België, thans beroep kan doen op familie, vrienden of kennissen bij een afreis naar Angola. De langdurige afwezigheid van de verzoekende partij uit Angola, de redenen waarom zij vertrokken uit Angola, het gezamenlijk vertrek van de verzoekende partij en hun langdurig verblijf in België wijzen net op het tegendeel.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom kennelijk onredelijk en onzorgvuldig.

Dat de gemachtigde stelt dat mevrouw D. P. (...) “ruim 55 jaar” en de heer D. M. E. (...) “ruim 14 jaar” in Angola hebben verbleven waardoor volgens de gemachtigde “hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden (...) bijgevolg geenszins vergeleken [kunnen] worden met hun relaties in het land van herkomst”, wijst er minstens op dat het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België werd miskend, doordat het zeer langdurig verblijf van de verzoekende partij buiten Angola thans de belangen die zij nog hebben in Angola ruimschoots overstijgt.

Het gaat niet op om het aantal jaren verblijf op te tellen in elk land. Er dient daarentegen rekening te worden gehouden met de meest recente situatie van de verzoekende partij, met name hun verblijf van meer dan vier jaar in België.

Het staat immers vast dat de verzoekende partij op 20 januari 2019 in België zijn toegekomen en zij sindsdien verblijvende zijn in België. Zij keerden niet terug naar Angola.

De gemachtigde oordeelt dan ook op kennelijk onredelijke wijze door de achterhaalde situatie – met name dat de verzoekende partij voorheen verbleven heeft in Angola en zij hier langdurig verbleven – thans nog steeds te beschouwen als primair ten opzichte van de zeer langdurige periode dat de verzoekende partij verblijvende is buiten Angola. Het is deze laatste periode die duidelijk primeert in het leven van de verzoekende partij.

Dat zij voorheen verbleven hebben in Angola, kan niet als primair of zelfs gelijkwaardig beschouwd worden aan het zeer langdurig en vooral actueel verblijf in België, temeer gelet op de door hen aangehaalde elementen (documenten) in het kader van hun aanvraag tot machtiging van verblijf die net een zeer sterke binding laten zien met België doorheen de jaren dat zij verblijvende waren in België.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Door de verzoekende partij werd in hun aanvraag tot machtiging van verblijf gewezen op hun gezinssituatie.

Mevrouw D. P. (...) – de moeder van het gezin – werd geboren op (...) 1963 te Luanda. Zij ging naar de basisschool en woonde als kind in bij haar ouders in Rangel (Luanda). Toen zij ongeveer 38 jaar oud was, verhuisde zij naar Vila de Mata in Cazenga (Luanda). Mevrouw D. (...) is getrouwd met de heer G. C. M. (...). Hij bouwde het huis voor het gezin in Vila de Mata in Cazenga (Luanda). De man van Mevrouw D. (...) was

werkzaam in de financiën. Mevrouw D. (...) kreeg vier kinderen (drie dochters en één zoon): D. C. M. M. P. (...) (°(...).2001), D. M. E. F. (...) (°(...).2004), D. C. M. M. I. (...) (°(...).1998) en D. C. I. C. (...) (°(...).1990).

De verzoekende partij diende Angola te verlaten. De moeder (mevrouw D. P. (...)) en de kinderen kwamen allen samen naar België toe.

De aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd ingediend door mevrouw D. P. (...) en de heer D. M. E. (...). Voor de verzoekende partij – de moeder van het gezin en de zoon van het gezin – maakt de aanwezigheid van de andere dochters/zussen in België een buitengewone omstandigheid uit, waarmee niet op een zorgvuldige wijze werd rekening gehouden door de gemachtigde in de bestreden beslissing.

Door de gemachtigde wordt vooreerst geen rekening gehouden met Mevrouw D. C. I. C. (...) (°(...).1990), terwijl zij in België een duurzaam verblijfsrecht heeft. Zij is wettelijk samenwonend met R. R. (...), geboren op (...) 1982, hebbende de Belgische nationaliteit, RR: (...). Zij heeft in België een gezin.

Net als Mevrouw D. C. I. C. (...), zijn de twee andere dochters/zussen van het gezin (D. C. M. M. P. (...) en D. C. M. M. I. (...)) verblijvende in België. Zij zijn ook samenwonend met de verzoekende partij. Er zou derhalve een breuk ontstaan in het gezin indien de verzoekende partij verplicht zou worden om de aanvraag in te dienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Angola, hetgeen door de verzoekende partij werd opgeworpen als een buitengewone omstandigheid.

Dat de dochters/zussen er voor kunnen kiezen om samen met hen terug te keren naar Angola, zoals gesteld in de bestreden beslissing, is louter hypothetisch en miskent de vaststelling dat beide actueel in België verblijvende zijn. Dit vormt actueel derhalve een buitengewone omstandigheid (een feit) voor de verzoekende partij. Bovendien kunnen zij hen niet dwingen om met hen af te reizen naar Angola, terwijl de gemachtigde dit kennelijk wel als uitgangspunt neemt. Dit is bovendien onmogelijk in hoofde van D. C. M. M. P. (...) omdat zij een procedure tot internationale bescherming heeft ingediend en dit verzoek nog steeds in behandeling is.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. De verzoekende partij merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts voor een “tijdelijke” of “korte” periode moet verblijven in Angola, in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging van verblijf.

Wat “tijdelijk” of een “korte” periode is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium “tijdelijk” en een “korte” periode nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Angola om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode – dewelke fundamenteel is in de beoordeling – omschrijft als “tijdelijk” of “kort”, zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder “tijdelijk” of “kort” verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat de verzoekende partij in deze niet-omschreven periode, “tijdelijk” of “kort”, in de mogelijkheid zou zijn om in Angola te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er meer dan 11 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (23.03.2023) en het moment van het indienen van de aanvraag (21.04.2022), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de “buitengewone omstandigheden” niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoekende partijen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de door hen aangehaalde elementen "geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland", waarbij voor elk van de aangehaalde elementen genoegzaam wordt toegelicht waarom dit het geval is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekende partijen wijzen op de medische situatie van verzoekster en laten gelden dat het medisch advies, in tegenstelling tot wat wordt gemotiveerd, niet in een gesloten omslag werd bijgevoegd en dat zij niet bekend zijn met dit medisch advies. Zij beperken zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien niet in overeenstemming is met de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat zij op 26 september 2024 kennis hebben genomen van de bestreden beslissing en dat verzoekster daarbij ondertekende ter bevestiging dat zij de bijgevoegde gesloten omslag heeft ontvangen. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun kritiek. Voorts wijst de Raad er nog op dat aan de formele motiveringsplicht kan worden voldaan door een verwijzing naar een advies of voorstel, op voorwaarde dat de inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen aan de rechtzoekende ter kennis is gebracht, dat dit advies zelf afdoende gemotiveerd is, dat het wordt bijgevalen in de uiteindelijke beslissing en dat er geen tegenstrijdige adviezen zijn (RvS 24 oktober 2014, nr. 228.919, Lettani). Verzoekende partijen tonen niet aan dat *in casu* niet is voldaan aan (één van) deze voorwaarden.

Verzoekende partijen verwijzen nog naar artikel 6, § 5, van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur waaruit blijkt dat "het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, (...) een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan (heeft) om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing", terwijl de beroepstermijn voor het indienen van een annulatieberoep tegen de bestreden beslissing eveneens dertig dagen is. Zij menen dat dit het mogelijk maakt dat de beroepstermijn van een verzoeker *de facto* wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehouden doordat de termijn uit de voormelde bepaling zonder gevolg verstrijkt. Vooreerst merkt de Raad op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat door verwerende partij zou zijn verhinderd geweest dat verzoekende partijen of hun advocaat het administratief dossier konden inzien en/of een kopie verkregen van de stukken in het administratief dossier. Verzoekende partijen voeren dit ook niet aan in het verzoekschrift. Uit de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur blijkt voorts dat grieven onder de geëigende procedure dienen te worden gericht tot de Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten en dat er een beroepsmogelijkheid is bij de Raad van State. De Raad is bijgevolg hoe dan ook niet bevoegd om zich hierover uit te spreken. Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat de 'openbaarheidsprocedure' volledig los staat van de huidige beroepsprocedure bij de Raad. Verzoekende partijen kunnen hun rechten van verdediging aangaande de problematiek van inzage in het administratief dossier laten gelden via de wettelijk voorziene procedure. De Raad merkt nog op dat verzoekende partijen ook niet aantonen welke informatie zij bij inzage van het administratief dossier hadden vernomen die aanleiding zou kunnen geven tot een andere beoordeling van hun situatie, zodat de hele zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partijen hadden ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Wat betreft het langdurig verblijf en de integratie in België en het verlies van de binding met hun land van herkomst die verzoekende partijen in hun machtigingsaanvraag hadden opgeworpen, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen banden meer zouden hebben met Angola. Betrokkenen kwamen echter pas op 20.01.2019 naar België. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 55 jaar (voor mevrouw) en ruim veertien jaar (voor E. (...)) in Angola en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). (...)

Betrokkenen beroepen zich nadrukkelijk op hun elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze

in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat hun banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2019 in België zouden verblijven, dat zij dus al meer drie jaar verblijf zouden hebben, dat zij zich perfect geïntegreerd zouden hebben zowel op schools vlak als op arbeidsvlak en dat zij Nederlands en Frans geleerd zouden hebben en dat mijnheer een fiscale fiche 281.10 van het jaar 2023 voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

In eerste instantie beperken verzoekende partijen zich tot een herhaling van een aantal elementen uit hun aanvraag, namelijk hun *“bijzonder langdurig verblijf in België”* en *“de breuk met hun land van herkomst (Angola)”*, zonder evenwel de hierboven aangehaalde concrete motieven van de bestreden beslissing daarover te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Hiermee tonen zij dan ook niet aan dat deze elementen incorrect of op kennelijk onredelijke wijze zijn beoordeeld in de bestreden beslissing, of dat deze beslissing is aangetast door enige onregelmatigheid of onwettigheid.

Verzoekende partijen achten het kennelijk onredelijk dat wordt gesteld dat het als erg onwaarschijnlijk wordt beschouwd dat zij geen binding meer hebben met hun land van herkomst omdat verzoekster *“ruim 55 jaar”* en verzoeker *“ruim 14 jaar”* in Angola hebben verbleven, doch zij tonen niet *in concreto* aan dat zij in Angola geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben bij wie zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun machtigingsaanvraag. Zij tonen niet aan dat verwerende partij bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden geen rekening zou mogen houden met hun jarenlange verblijf in hun land van herkomst. Het feit dat een vreemdeling enkele jaren in het buitenland, *in casu* België, verblijft, impliceert immers niet dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan. Verzoekende partijen tonen dan ook niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat *“hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden (...) geenszins vergeleken (kunnen) worden met hun relaties in het land van herkomst”*. Evenmin tonen zij aan dat enig specifiek gegeven inzake hun lang verblijf en de elementen van integratie onterecht niet in rekening is gebracht. Het betoog van verzoekende partijen dat hun langdurige verblijf in België primair is ten opzichte van hun vroegere langdurige verblijf in Angola leidt ook niet tot het besluit dat verwerende partij verkeerdelijk of kennelijk onredelijk besloot dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat zij *“geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf”*.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing nog als volgt gesteld:

“Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM waarbij ze verwijzen naar het feit dat de asielprocedure van hun meerderjarige dochter/zus M. P. (...) nog lopende is en een terugkeer aldus een scheiding van haar zou inhouden. Zij zouden het centrum van hun belangen in België gevestigd hebben. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoontelijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen inderdaad familieleden hebben op het Belgische grondgebied, met name hun twee meerderjarige dochters/zussen waarmee zij samenwonen. Echter, we stellen vast dat de oudste dochter/zus niet over enig verblijfsrecht beschikt en er dus voor kan kiezen om samen met haar moeder en broer terug te keren naar Angola. De andere dochter beschikt evenmin over enig verblijfsrecht daar haar asielprocedure negatief werd afgesloten op 31.10.2023. De bestaande gezinseenheid kan aldus behouden blijven daar geen

enkel gezinslid in België over verblijfsrecht beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benheba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden slechts een schoolrapport en een schoolattest van E. (...) voorleggen evenals ene fiscale fiche. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Angola uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Door in hun verzoekschrift louter te stellen dat "de aanwezigheid van de andere dochters/zussen in België" voor hen "een buitengewone omstandigheid uit(maakt), waarmee niet op een zorgvuldige wijze werd rekening gehouden door de gemachtigde in de bestreden beslissing", tonen verzoekende partijen niet aan dat in de bestreden beslissing onwettig, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk wordt gesteld dat "(d)e verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (...) enkel een eventuele tijdelijke scheiding (impliceert)", dat zij "niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen" en dat "(d)e bestaande gezinseenheid kan (...) behouden blijven daar geen enkel gezinslid in België over verblijfsrecht beschikt". Door er nog op te wijzen dat zij samenwonen met de dochters/zussen D. C. M. M. P. en D. C. M. M. I. tonen verzoekende partijen niet aan dat er een band van afhankelijkheid bestaat tussen hen en deze dochters/zussen. Waar verzoekende partijen stellen dat zij deze dochters/zussen niet kunnen dwingen om met hen af te reizen naar Angola, doen zij geen afbreuk aan de vaststelling dat deze dochters/zussen in België niet over een verblijfsrecht beschikken. Zo zij ervan uitgaan dat deze zussen hen niet willen vergezellen naar Angola om aldaar een machtigingsaanvraag in te dienen, lijken zij te bevestigen dat er geen sprake is van dermate nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen. Waar zij nog voorhouden dat D. C. M. M. P. onmogelijk met hen mee naar Angola kan afreizen "omdat zij een procedure tot internationale bescherming heeft ingediend en dit verzoek nog steeds in behandeling is", beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Aldus tonen zij de onjuistheid van de motieven van de bestreden beslissing niet aan.

Waar verzoekende partijen laten gelden dat D. C. I. da C. "in België een duurzaam verblijfsrecht heeft", beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij hebben hiervan in het kader van hun machtigingsaanvraag geen gewag gemaakt als buitengewone omstandigheid die hen verhindert hun aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen zodat zij verwerende partij niet dienstig kunnen verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Hoe dan ook tonen zij niet aan dat de banden tussen hen en deze dochter/zus dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. De Raad wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld en in de zaak *Samsonnikov v. Estonia* op algemene wijze bevestigde dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin

behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden (EHRM 3 oktober 2012, nr. 52178/10, *Samsonnikov v. Estonia*, § 81).

Tot slot voeren verzoekende partijen aan dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat zij slechts voor een “*tijdelijke*” of “*korte*” periode moeten verblijven in Angola, in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging van verblijf. Hiermee tonen zij niet aan dat de gemachtigde een incorrecte invulling heeft gegeven aan de bepalingen van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, uitgang van incorrecte feiten of onzorgvuldig of onredelijk optrad. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen lijken te willen voorhouden, kan de gemachtigde uiteraard niet bepalen binnen welke termijn, na de terugkeer naar het land van herkomst, er eventueel een positief antwoord zal komen op een aanvraag om machtiging tot verblijf die via de reguliere procedure wordt ingesteld. Deze termijn hangt immers af van de snelheid waarmee de aanvrager zelf ageert en is afhankelijk van het al dan niet volledige karakter van diens aanvraag om machtiging tot verblijf. Door er nog op te wijzen dat er “*meer dan 11 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (23.03.2023) en het moment van het indienen van de aanvraag (21.04.2022), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode*”, tonen verzoekende partijen niet aan dat een aanvraag die wordt ingediend volgens de reguliere procedure niet binnen een redelijke termijn zal worden behandeld. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt ook dat de gemachtigde de woorden “*tijdelijk*” en “*kort*” veeleer gebruikt om aan te geven dat een terugkeer naar Angola geen definitief karakter dient te hebben. Verzoekende partijen maken bovendien niet aannemelijk dat het feit dat de behandeling van een verblijfsaanvraag via de reguliere procedure niet echt kort zou zijn ertoe zou kunnen leiden dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat de aangevoerde gegevens niet toelaten te besluiten tot het bestaan van een buitengewone omstandigheid niet correct zou zijn.

Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,

I. VERLOOY,

De griffier,

I. VERLOOY

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

D. DE BRUYN